

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Hybernská 18, Praha 1, v řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 114/2013 - 13, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Soudci specializovaných senátů úseku správního soudnictví Městského soudu v Praze **jsou vyloučeni** z projednávání a rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8A 114/2013.

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 114/2013 - 13 **se přikazuje** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 9. 5. 2013 žalobce napadl nečinnost Městského soudu v Praze, který doposud nerozhodl o jeho stížnosti ze dne 20. 3. 2013, a navrhl, aby bylo tomuto soudu přikázáno poskytnout žalobci požadované informace.

Podáním ze dne 30. 8. 2013 navrhl Městský soud v Praze přikázání věci ve smyslu ust. § 9 odst. 1 s. ř. s. s odůvodněním, že o důvodnost návrhu by měli rozhodovat soudci správního úseku tohoto soudu, což může zavdat důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti.

Podle ust. § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

V dané věci bylo třeba v první řadě posoudit, zda jsou dány objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o podání, kterým je zpochybňován postup předsedy soudu, u něhož sami působí. Touto otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70 (www.nssoud.cz), v němž zaujal názor, že u soudců, kteří rozhodovali o rozhodnutí místopředsedy soudu, u něhož sami působí, lze mít pochybnosti o jejich nepodjatosti. Tento závěr lze přitom aplikovat i v dané věci.

Nejvyšší správní soud dále poukazuje na usnesení ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 2, v němž vyslovil, že „je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. (...)“

Nejvyšší správní soud se také plně ztotožňuje s právními názory, které ve svých rozhodnutích vyjádřil Ústavní soud [např. náleží ze dne 4. 12. 1997, sp. zn. II ÚS 218/97, (www.judikatura.cz) nebo ze dne 11. 3. 1998, sp. zn. IV ÚS 466/97, Sb. n. u. US Svazek č. 10 Nález č. 38 str. 251] o rozdělení a přísném oddělení soudní moci na složku jurisdikční a správní, ale současně poukazuje na to, že tyto závěry je nutno při jejich aplikaci posuzovat v kontextu, který vyjádřil Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 11. 7. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 18/06 [č. 397/2006 Sb.]. V něm Ústavní soud vyslovil, že „výkon státní správy soudů neodpovídá svojí povahou obecnému vymezení výkonu státní správy. Jedná se v tomto případě o specifickou činnost vykonávanou pouze uvnitř soudní soustavy a podmiňující více či méně vlastní rozhodovací činnost soudů“.

Předmětem přezkumu na základě podané žaloby je tvrzená nečinnost předsedy Městského soudu v Praze. Za dané situace je tak třeba akcentovat objektivní pohled vyslovený v citovaných rozhodnutích, totiž že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že všichni soudci specializovaných senátů úseku správního soudnictví Městského soudu v Praze jsou vyloučení z projednávání a rozhodnutí ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 8 A 114/2013. Není tedy možné sestavit specializovaný senát, který by ve věci rozhodl.

Nejvyšší správní soud proto postupoval podle ust. § 9 odst. 1 s. ř. s., ve kterém je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout. Citované ustanovení upravuje pravomoc Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát.

Vzhledem k tomu, že pro vyloučení všech soudců specializovaných senátů správního úseku Městského soudu v Praze nelze sestavit senát, který by o věci rozhodl, jsou z tohoto důvodu splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o postoupení věci k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze. Jedná se o soud lokálně nejbližší místně příslušnému soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu